

Predica de la Krefeld, 01 iulie 2006

Ewald Frank

[...] Vă salutăm pe toți în Numele scump al Domnului nostru. Suntem întotdeauna recunoscători că mai putem să ne adunăm ca să ascultăm Cuvântul lui Dumnezeu și să ne lăsăm pregătiți pentru ziua slăvită a revenirii lui Isus Hristos, Domnul nostru.

Deja în cuvântul de introducere noi am auzit că Dumnezeu are un plan cu Israelul și are un plan cu Biserica.

Transmitem salutări din acest loc tuturor celor de pretutindeni – care ne ascultă, care ne urmăresc, care sunt uniți cu noi. Am primit câteva telefoane... Nădăjduiesc ca și generația mai în vârstă se descurcă să utilizeze Internetul pentru a putea asculta împreună cu noi adunările, pentru a le trăi. Întreaga Africă, întreaga Americă de Sud și țările vecine, pretutindeni ei ne ascultă și ne urmăresc. Transmisiunea are loc în limba germană, engleză, franceză, spaniolă, portugheză și română. Îi suntem foarte recunoscători lui Dumnezeu pentru că ne-a dăruit frați care sunt pricepuți și în aceste lucruri și care au putut pune la punct toate detaliile ca noi să putem transmite în direct.

Apoi am dori să spunem bun venit fraților noștri din România, într-un mod foarte deosebit. A venit un autocar cu circa 40 de persoane. Dumnezeu să vă binecuvânteze! Oricine călătorește 1500 sau 1600 de km cu siguranță că trebuie să aibă în inimă dorința de a asculta Cuvântul lui Dumnezeu. Fie ca Domnul să vă binecuvânteze!

Toți frații transmit salutări din Africa, Nairobi, Johannersburg, Capetown, Congo. Am primit salutări de pretutindeni. Noi îi salutăm la rândul nostru pe toți.

Acum aș dori să spun un bun venit tuturor acelor care sunt azi aici pentru prima oară. Vă rog ridicați mâna. Fiți bineveniți. Vă rog ridicați-vă. Este minunat. Vă mulțumesc. Vă rog să vă ridicați. Bine ați venit. Bine ați venit. Domnul să vă binecuvânteze! Aceasta să nu fie ultima dată.

Am dori să urăm și șoferilor autocarului binecuvântarea lui Dumnezeu. Și le dorim din toată inima să primească Cuvântul lui Dumnezeu. Noi dorim cu adevărat ca în slavă să fie cât mai mulți împreună cu Dumnezeu, să nu fie pierduți. Miezul propovăduirii este marea ofertă a harului Dumnezeului nostru, evanghelia lui Isus Hristos, Domnul nostru: Dumnezeu era în Hristos și a împăcat lumea cu Sine, luând asupra Sa toate păcatele noastre, plătind prețul pe crucea Golgotei. Dar chiar și cel mai mare dar trebuie primit.

Acum o relatare scurtă despre ultima mea călătorie misionară. A fost cea mai lungă, dar trebuie să spun că nu și cea mai roditoare. Aș dori să-i mulțumesc fratelui Didier din Paris și lui Idoni din Orleans pentru aranjamentele din China. Lucrul minunat este că s-au deschis uși, s-au deschis inimi. Și în China se pot închiria acum săli și pot avea loc adunări. Acesta este har, și anume că în toate țările în care a existat ateismul și comunismul acum sunt uși deschise și posibilități de vestire a Cuvântului.

Apoi am mers mai departe la San Francisco prin Honolulu. Am plecat din Hong Kong într-o miercuri la amiază și am ajuns în San Francisco în aceeași zi la ora 11 de dimineață. Da... De asemenea în SUA se petrece ceva... Am avut marea ocazie să fiu împreună cu unul dintre cei mai mari oameni ai lui Dumnezeu – Paul Cain – omul care, după fratele Branham, a fost omul cel mai folosit de Dumnezeu, mai ales în Germania în Karlsruhe, apoi desigur și în USA. El a avut, sau are o slujbă binecuvântată într-un mod deosebit. Nădăjduiesc ca Dumnezeu să poată folosi

mărturia mea, predica mea, pentru ca el să primească ajutor și din punctul de vedere al învățaturii, și să ajungă la cunoștința adevărului. Slujba cea mai mare nu folosește nimănui decât dacă respectivul însuși primește legătura cu Dumnezeu, dacă respectivul se aliniază la Cuvânt și astfel poate sluji Bisericii – nu numai printr-un dar deosebit de vindecare, sau printr-un dar de descoperire...pentru că noi știm cu toții că până și cei care sunt vindecați se pot îmbolnăvi, pot muri într-o zi; dar oricine are viața veșnică nu poate muri niciodată, ci va trăi în veci.

Apoi am fost în Tucson, Arizona. După părerea mea, a fost și aceasta o binecuvântare. În cele 48 de ore petrecute acolo am stat cel puțin 10 ore cu fratele Pearry Green și el m-a rugat duminica trecută să predic în biserica lui. Eu nădăjduiesc că Dumnezeu a binecuvântat și acolo, și că El va deschide ochii unora, dăruind har, și că va dăruia ajutor acolo. Eu l-am invitat să vină în România, apoi în țările vecine. Vom vedea dacă va veni. Eu îi doresc binecuvântarea lui Dumnezeu, lui și tuturor celor ce cred Cuvântul lui Dumnezeu și calcă pe urmele Domnului nostru.

Eu am folosit timpul – am parcurs ultima dată 35000 de mile. Un zbor a durat 11 ore, celălalt 9 ore... Eu am folosit timpul acesta. Am avut cu mine toate predicile fratelui Branham – pe Cd-uri. Și am ascultat 25 de predici de la început până la sfârșit. Au fost primele 25 de predici ținute de fratele Branham din Ianuarie 1964. Și trebuie să spun că am fost atât de binecuvântat și de copleșit... În fiecare predică fratele Branham a folosit și a subliniat cuvântul „făgăduință”. În fiecare predică fratele Branham a manifestat darul deosebit – a văzut în vedenie persoana pentru care urma să se roage... Domnul Dumnezeu îi arăta o vedenie despre această persoană. De fiecare dată el a putut să-i spună persoanei respective de unde este, care este necazul... Și avea loc vindecarea. Odată el chiar s-a întors cu spatele la adunare și spunea celor din adunare, fără să-i vadă, ceea ce-i descoperea Domnul. Pentru noi, care suntem familiarizați cu Cuvântul lui Dumnezeu, este ușor să credem.

Acum pe scurt, explicația: a fost cu adevărat ultimul semn pe care Domnul personal i l-a dat lui Avraam înaintea nimicirii Sodomei și Gomorei. Și aceasta în legătură cu făgăduința că Sara va avea un fiu. Noi știm cu toții că Avraam a avut un fiu cu Agar. Însă Domnul Dumnezeu a făcut o vizită personală lui Avraam, în Gen. 18. El a șezut cu Avraam și a mâncat cu el și i-a dat făgăduința că Sara va avea un fiu. Și chiar a spus: „*La anul pe vremea aceasta, Mă voi întoarce negreșit la tine; și iată că Sara, nevasta ta, va avea un fiu.*” Oricine cunoaște planul de mântuire, înțelege acest lucru. Cine nu-l cunoaște încă, are nevoie de niște meditații. Pentru noi, care cunoaștem de ceva vreme Cuvântul, este mai ușor. Dar miezul este acesta: Domnul nostru spune: „*Tot așa va fi și în ziua când se va arăta Fiul omului.*” Așa cum a fost înainte ca Sodoma și Gomora să fie nimicite – Domnul s-a descoperit într-un fel supranatural pe pământ, și a făcut făgăduința principală. Așa suntem învățați în Sfânta Scriptură, și anume că noi, ca și Isaac, suntem copii ai făgăduinței. Iar ca și copii ai făgăduinței, noi credem Cuvântul făgăduinței. Și noi am văzut-o și în slujba Domnului nostru. Pentru cărturari a fost ceva suspect. Pentru aceia care au trăit-o personal, a fost o binecuvântare permanentă. De exemplu în Ioan 1 Domnul nostru a putut să-i spună unui om pe care nu-l mai văzuse niciodată înainte (lui Natanael) „*Te-am văzut mai înainte ca să te cheme Filip, când erai sub smochin.*” Acesta a fost semnul profetic să Isus era Mesia – prorocul făgăduit pe care Moise l-a vestit deja în Deut. 18.15-18. Noul Testament aduce dovada că tot ceea ce a fost dat ca prorocie în Vechiul Testament s-a împlinit în decursul Noului Testament.

În același fel, când Andrei l-a adus pe fratele său Simon la Domnul, El a spus: „*Tu ești Simon, fiul lui Iona.*” Cei care habar n-aveau de acest lucru se întrebau ce se petrece, dar aceia cu care s-a întâmpnat au avut o binecuvântare care a rămas cu ei. De exemplu, femeia de la fântână. Când Domnul nostru i-a spus: „*...cinci bărbați ai avut; și acela, pe care-l ai acum, nu-ți este*

bărbat” femeia a răspuns: „Știu, că are să vină Mesia; când va veni El, are să ne spună toate lucrurile.” Isus i-a zis: „Eu, cel care vorbesc cu tine, sunt Acela.” Atunci femeia și-a lăsat găleata, s-a dus în cetate, și a zis oamenilor: „Veniți de vedeți un om, care mi-a spus tot ce am făcut; nu cumva este acesta Hristosul?” Deci, oricine a trăit-o personal a fost binecuvântat. Desigur că voi cunoașteți din evangheliile cum au judecat ceilalți. Toți ceilalți au judecat după părerea lor. Repet: au judecat după părerea lor. Ceea ce au spus ei va veni peste ei.

Deci, eu într-adevăr am văzut acest lucru confirmat iarăși din predicile fratelui Branham, și anume că noi, acum, înaintea revenirii lui Isus Hristos, am putut trăi aceeași slujbă, aceleași lucruri, ca un semn că revenirea lui Isus Hristos este foarte aproape. Și în cazul acesta necredincioșii pot să spună „Acest lucru s-a spus deja de acum două mii de ani. Petru a scris despre asta, Pavel a scris despre asta... Și însuși Domnul nostru a spus „Iată, Eu vin curând.” Necredincioșii pot să judece foarte repede. Ei pot spune după cum este scris în 2 Pet. 3 „toate rămân așa cum erau”. „Așa cum au fost, așa vor rămâne.” Dar nouă Domnul ne vorbește personal prin Cuvântul Lui.

Frați și surori, scumpi prieteni, noi nu dorim să provocăm aici o atmosferă apocaliptică, însă cu adevărat sarcina noastră este să-i facem pe oameni conștienți de faptul că timpul harului se apropie de sfârșit și ultima chemare răsună în lumea întreagă, și Matei 24.14 se împlinește: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.” De asemenea Apoc. 14.6: „Și am văzut un alt înger care zbura prin mijlocul cerului, cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod.” Aici chiar este simbolizat printr-un înger care zboară în mijlocul cerului. Frați și surori, scumpi prieteni, cine are urechi de auzit să asculte, și cine are ochi de văzut să vadă.

Acum pe scurt să trecem la două lucruri pe care le avem aici de pe Internet, referitor la Israel. Și fratele Graaf a amintit deja. Avem aici relatarea care spune că papa a fost invitat de Katsaf să vină la Ierusalim. Un nou ambasador papal, arhiepiscopul Antonio Franco va reprezenta la Ierusalim Vaticanul. Și într-adevăr acum se ajunge la punctul principal. La Vatican au loc negocieri ca să se găsească un compromis în ceea ce privește Ierusalimul, dar mai ales cu palestinienii. Și acum întrebarea care se pune este cât de mult trebuie să plătească Uniunea Europeană palestinienilor ca ei să fie de acord și să se poată ajunge la un acord.

Avem apoi... - eu n-am auzit-o la știri însă mi-au spus frații despre fâșia Gaza. Și dați-mi voie să citesc în această legătură din prorocul Țefania. Aici ni se spune în cap. 2 ce se va întâmpla cu fâșia Gaza. Iar în cap. 3 se spune că aceasta va fi dată Israelului. Țef. 2.4: „Căci Gaza va fi părăsită, Ascalonul va fi pustiit...” Da. Se pare că acum are loc deja introducerea în acest eveniment „...poporul din Asdod va fi izgonit ziua în amiaza mare, și Ecronul va fi smuls din rădăcini. Vai de locuitorii de pe malurile mării, vai de neamul Cheretiților! Așa a vorbit Domnul împotriva ta, Canaane, țara Filistenilor: „Te voi nimici și nu vei mai avea locuitori! Malurile mării vor ajunge izlazuri de pășunat, locuințe pentru păstori, și târle de oi. Malurile acestea vor fi pentru rămășițele casei lui Iuda; acolo vor paște; se vor odihni seara în casele Ascalonului;” Acum urmează afirmația cea mai importantă: „...căci Domnul, Dumnezeul lor, nu-i va uita, și va aduce înapoi pe prinșii lor de război.” Deci soarta Israelului nu este în mâna altcuiva ci în brațul lui Dumnezeu. Nici o națiune de pe pământ nu este atât de dependentă de Dumnezeu cum este Israelul; pentru că Israelul este poporul de legământ al lui Dumnezeu.

Avem apoi în Țefania 3, de la v. 14 descrierea lucrurilor ce vor avea loc după aceea: „Strigă de bucurie, fiica Sionului! Strigă de veselie, Israele! Bucură-te și saltă de veselie din toată inima ta, fiica Ierusalimului! Domnul a abătut de la tine pedepsele tale, a îndepărtat pe vrăjmașul tău;

Domnul, Împăratul lui Israel, este în mijlocul tău; nu trebuie să te mai temi de nici o nenorocire!” Putem citi mai departe. Deci toate lucrurile sunt în pregătire. Dacă doriți să citiți din Apocalipsa 9 despre Irak și Iran, iar cine cunoaște puțin aceste lucruri știe de ce trebuie să se întâmple așa: pentru că este împlinirea profeției biblice în vremea sfârșitului. Eu citesc numai Apoc. 9.14-15: *„și zicând îngerului al șaselea, care avea trâmbița: „Dezleagă pe cei patru îngeri, care sunt legați la râul cel mare Eufrat!”* Eufratul trece pe lângă Bagdad și se varsă în Golful Persic. Apoi continuă în v. 15: *„Și cei patru îngeri, care stăteau gata pentru ceasul, ziua, luna și anul acela, au fost dezlegați, ca să omoare a treia parte din oameni.”* Deci, peste omenire vor veni niște lucruri... Pentru mine asta nu este o bucurie răutăcioasă, dar doresc să spun tuturor că atunci când se va petrece acest lucru, Biserica nu va mai fi pe pământ. Când se va întâmpla acest lucru noi vom fi la Dumnezeu în slavă, la ospățul de nuntă al Mielului, cu Avraam, Isaac și Iacov, cu toți sfinții din Vechiul și din Noul Testament.

Acum pe scurt o știre de la Roma. „Fără Maria, Biserica nu mai este catolică (universală)”. Da... Ce să mai spui? Este scris cu litere îngroșate că să fie ușor de citit. „Fără Maria, Biserica nu mai este catolică.” Da... Atunci, o scoatem afară... Este adevărat că Maria este amintită o singură dată, la întemeierea Bisericii nou testamentare – în Faptele Apostolilor, cap. 1.14. Apoi nu mai este pomenită. Ea a slujit pentru cel mai înalt țel pe care l-a avut Dumnezeu pământ. Ea a fost fecioara aleasă de Dumnezeu, despre care a profețit prorocul Isaia în cap. 7.14: *„Iată, fecioara va rămâne însărcinată, va naște un fiu, și-i va pune numele Emanuel (Dumnezeu este cu noi).”* Ea este amintită deseori: la nunta din Cana Galileii, la răstignire – Domnul îi spune lui Ioan: *„Iată mama ta!”* Dar după ce și-a încheiat sarcina, cea mai înaltă sarcină care poate fi dată pe pământ unui copil al omului, a urmat o altă perioadă de timp, perioada Bisericii lui Isus Hristos. Și aici nu mai este vorba despre persoane sau despre cultul unui om. Aici este vorba numai despre un lucru: despre evanghelia lui Isus Hristos Domnul nostru, despre Cel răstignit, și despre ceea ce s-a întâmplat pentru noi prin jertfa de pe cruce.

Deci, în locul acesta respectăm rânduiala divină. Maria s-a aflat printre cei 120, în camera de sus la Ierusalim. Ea a trăit turnarea Duhului Sfânt și L-a lăudat pe Domnul. Ea a fost doar vasul: Ps. 22 *„Da, Tu m-ai scos din pântecele mamei, m-ai pus la adăpost de orice grijă la sânul mamei mele.”* El a fost pus în pântecele ei. Ea a fost surprinsă, desigur, când îngerul Gavril i-a spus că va deveni mamă. Și ea a întrebat: *„Cum se va face lucrul acesta, fiindcă eu nu știu de bărbat?”* Deci, haideți să încheiem acest punct. Prorocii și-au avut sarcina lor. La fel și Ioan Botezătorul și-a avut sarcina lui. Maria și-a avut sarcina ei. Dar apoi urmează miezul: răscumpărarea prin Isus Hristos Fiul lui Dumnezeu. Și cine vrea s-o știe precis, să citească Ioan 16.14. Acolo Domnul nostru spune despre turnarea Duhului Sfânt: *„Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului... El Mă va proslăvi.”* „...Mă va proslăvi...” Nu pe un proroc, nu pe o femeie, nu pe un bărbat, ci „El Mă va proslăvi.” Așa este scris în Ioan 16.14: *„El Mă va proslăvi, pentru că va lua din ce este al Meu, și vă va descoperi.”* Aici avem și legătura: Dumnezeu, ca Tată, S-a descoperit în Singurul Său Fiu zămislit, care a putut să spună: *„Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl.”* Apoi a urmat cealaltă etapă: Dumnezeu a dorit să locuiască în noi. El nu putea să facă acest lucru rămânând în trup, ci numai în Duhul. De aceea a avut loc descoperirea trupească a lui Dumnezeu în Isus Hristos, Răscumpărătorul nostru. Însă descoperirea prin Duhul a avut loc în cei răscumparați. Așa cum a venit Duhul peste Răscumpărător, tot așa vine peste toți cei răscumparați. Atunci ni se va descoperi și nouă ceea ce a spus Domnul nostru.

Acum aș dori să amintesc câteva versete ca să vedem despre ce este vorba în timpul nostru, și anume că în Biserica lui Isus Hristos totul trebuie reasezat – în învățătură, în viață, în practică: un singur Domn, o singură credință, un singur botez, o singură Biserică, Biserica lui Isus Hristos.

În Ezra 1.3 spune: „*Cine dintre voi este din poporul Lui? Dumnezeul lui să fie cu el, și să se suie la Ierusalim în Iuda și să zidească acolo Casa Domnului, Dumnezeului lui Israel!*” Nu mulțimile, nu toți cei ce aparțin bisericilor și cultelor, ci „*Cine dintre voi este din poporul Lui*”, cine a devenit o proprietate a Domnului. „...*să se suie la Ierusalim...*” – pentru că acolo trebuie rezidit Templul. În Ezra 5 citim v. 3: „*În aceeași vreme, Tatnai, dregătorul de dincoace de Râu (Eufrat), Șetar-Boznai, și tovarășii lor de slujbă au venit la ei și le-au vorbit așa: „Cine v-a dat învoire să zidiți casa aceasta și să ridicați zidurile acestea?” Cine știe cine le-a dat voie? Domnul Dumnezeu. Și Domnul l-a folosit pe Cir, conducătorul de atunci. În v. 5: „Dar ochiul lui Dumnezeu veghea asupra bătrânilor Iudeilor. Și au lăsat să meargă înainte lucrările...”*”

Frați și surori, încă un verset în această legătură: Neemia 8.5-6: „*Ezra a deschis cartea înaintea întregului popor, căci stătea mai sus decât tot poporul. Și când a deschis-o, tot poporul s-a sculat. Ezra a binecuvântat pe Domnul, Dumnezeul cel mare, și tot poporul a răspuns ridicând mâinile: „Amin! Amin!” Și s-au plecat și s-au închinat înaintea Domnului, cu fața la pământ.*” Oamenii lui Dumnezeu, Neemia, Ezra, Zorobabel, au fost folosiți pentru ca Cuvântul vorbit de Dumnezeu prin Ieremia să-și găsească împlinirea. A fost împlinirea unei făgăduințe date de Dumnezeu. De aceea ochiul lui Dumnezeu a vegheat asupra celor ce s-au întors la Ierusalim conform făgăduinței, spre a rezidi Templul.

Frați și surori, Domnul nostru spune în Evanghelia după Matei 16.18 „*voi zidi Biserica Mea*”. Apoi privim în trecut, mai ales în primii trei sute de ani, și după aceea... Până aici totul mersese bine, dar după aceea a venit Constantin. Și puteți citi cu toții în istoria Bisericii: s-a înființat un creștinism de stat, un creștinism pentru popor, o biserică de stat, și apoi? Toți erau niște creștini fără Hristos. Și acesta este necazul. Acesta este necazul. Desigur că noi nu suntem împotriva bisericilor, dar noi dorim ca tuturor oamenilor din toate bisericile să li se spună adevărul, ca toți să aibă posibilitatea să se decidă pentru Hristos, să trăiască o întoarcere la Dumnezeu, și să primească viața veșnică. Domnul nostru spune deslușit: „*Împărăția Mea nu este din lumea aceasta.*” Haideți s-o citim în Ioan 18 de la v. 36: „*Împărăția Mea nu este din lumea aceasta*”, a răspuns Isus. „*Dacă ar fi Împărăția Mea din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu dat în mâinile Iudeilor; dar acum, Împărăția Mea nu este de aici.*” Deci, Împărăția cerului, Împărăția lui Dumnezeu... V. 37: „*Atunci un Împărat tot ești!*” I-a zis Pilat. „*Da*”, a răspuns Isus. „*Eu sunt Împărat. Eu pentru aceasta M-am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.*” Pilat I-a zis: „*Ce este adevărul?*” Și răspunsul poate fi doar acesta: Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul.

Și punctul principal este următorul, frați și surori: așa cum Fiul lui Dumnezeu a fost zămislit prin Duhul, și S-a descoperit aici pe pământ ca și Cuvântul făcut trup, ca apoi să mărturisească despre adevăr... pentru că El spune: „*Eu pentru aceasta M-am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr.*” Frați și surori, numai dacă suntem născuți prin același Duh și prin același Cuvânt putem mărturisi despre adevăr. Una ține de cealaltă. Deci, este vorba despre Biserică, care este stâlpul adevărului. Biserica lui Isus Hristos este stâlpul adevărului. 1 Tim. 3.15 - „*stâlpul și temelie adevărului*”. Adevărul rezistă și cade odată cu Biserica. Biserica este stâlpul, ea susține, ea poartă adevărul. În clipa când Biserica nu mai susține adevărul, stâlpii se prăbușesc. Și ce se întâmplă atunci? Atunci nu mai este Cuvântul adevărului ci atunci înaintează răstălmăcirile despre Cuvântul lui Dumnezeu.

În Biserica lui Isus Hristos, Dumnezeu a pus diferite slujbe. Se poate citi în 1 Cor. 12.28: „*Și Dumnezeu a rânduit în Biserică, întâi, apostoli; al doilea, proroci; al treilea, învățători;*” ...evangelisti. Punctul principal este următorul: dacă noi pretindem că suntem Biserica lui Isus Hristos, atunci nu poate să fie numai un pastor sau un preot care face totul, ci în Biserica lui Isus

Hristos există diferite slujbe și daruri, și sarcini prin care Biserica se zidește. Și abia atunci ea este stâlpul și temelie – adică ea poartă adevărul. Dacă citim în Ioan 7.38, acolo Domnul nostru spune: „Cine crede în Mine cum zice Scriptura, din inima lui vor curge râuri de apă vie.” „...cum zice Scriptura.” Acest lucru trebuie accentuat. N-are sens ca oamenii să creadă ce vor, ci să creadă ceea ce a spus Dumnezeu în Cuvântul Său, și s-o creadă așa cum este scris.

Apoi continuă în Ioan 8.47 „Cine este din Dumnezeu, ascultă cuvintele lui Dumnezeu.” Aici ne este confirmat din nou faptul că omul firesc nu primește lucrurile care vin de la Duhul lui Dumnezeu, și nu le înțelege. Mă gândesc acum la două sau trei versete. Isaia 6: „Împietrește inima acestui popor, fă-l tare de urechi, și astupă-i ochii ca să nu vadă cu ochii, să n-audă cu urechile.” Și Isaia a spus asta după ce L-a văzut pe Domnul Dumnezeu pe scaunul de domnie, și după ce s-a pus întrebarea: „...cine va merge pentru Noi?” Și Isaia a răspuns: „Iată-mă, trimite-mă!” Și apoi spune „au urechi și nu aud, au ochi și nu văd”; apoi textul paralel din Matei 13: „ferice de ochii voștri că văd; și de urechile voastre că aud!”- și inimile voastre că cred. În mod firesc nici eu și nici altcineva nu poate să creadă. Trebuie să aibă loc o descoperire de la Dumnezeu. Noi trebuie să avem o trăire personală cu Isus Hristos, să avem o relație personală cu Dumnezeu. Abia atunci putem să înțelegem ceea ce a pregătit El pentru noi. Deci, acum este vorba despre dedicarea noastră lui Dumnezeu, și nu doar să cântăm „nu voia mea ci numai Tu să hotărăști” ci exact așa să și fie în viețile noastre. Haideți să fim sinceri: noi ne adunăm ca să fim zidiți, și dacă Dumnezeu dăruiește harul Său, să trăim împreună și desăvârșirea; să devenim o inimă și un suflet, să ajungem la unirea credinței, astfel ca biserica să fie cu adevărat gata la revenirea lui Isus Hristos. Iar pentru aceasta este necesară dedicarea – predarea totală. Și în tot Vechiul Testament dedicarea se făcea prin ungerea cu untdelemn. În Noul Testament untdelemnul este simbolul Duhului Sfânt.

Haideți să citim în Lev. 21. Aici ni se spune cum i-a dedicat Dumnezeu pe cei care slujeau în sfântul locaș. Lev. 21.10: „Preotul care este mare preot între frații lui, pe capul căruia a fost turnat untdelemnul pentru ungere, și care a fost închinat în slujba Domnului și îmbrăcat în veșminte sfinite, să nu-și descopere capul, și să nu-și sfâșie veșmintele.” V. 12: „Să nu iasă din sfântul locaș, și să nu necinstească sfântul locaș al Dumnezeului său; căci untdelemnul ungerii Dumnezeului său este o cunună pe el. Eu sunt Domnul.” Mai târziu citim despre mâncarea pe care el trebuia să o dea, cum este amintit deja în v. 6, apoi în v. 17. În Vechiul Testament avem aceste umbre, iar în Noul Testament avem realitatea. Este cu adevărat așa.

În Exod 28 citim numai două versete: 29-30 – despre cei ce erau unși și dedicați lui Dumnezeu: „Când va intra Aaron în sfântul locaș, va purta pe inima lui numele fiilor lui Israel, săpate pe pieptarul judecății, ca să păstreze totdeauna aducerea aminte de ei înaintea Domnului. - Să pui în pieptarul judecății Urim și Tumim, care să fie pe inima lui Aaron, când se va înfățișa el înaintea Domnului. Astfel, Aaron va purta necurmat pe inima lui judecata copiilor lui Israel, când se va înfățișa înaintea Domnului.” Atât.

Știm cu toții că preotul purta cele 12 pietre de pe pieptar conform celor 12 seminții ale lui Israel, atunci când intra în sfântul locaș ca să slujească pentru poporul lui Dumnezeu. Același lucru este acum, în Noul Testament. Învățătura celor 12 apostoli este o cerință dumnezeiască, poruncită Bisericii lui Isus Hristos. Nimănui nu-i folosește să citească în Fapte 2.42 „Ei stăruiau în învățătura apostolilor” dacă respectivului nu-i pasă deloc de învățătura apostolilor.

Deci, ungere și dedicare pentru a se sluji poporului lui Dumnezeu... iar acum noi, ca popor al lui Dumnezeu, suntem pe inimile celor ce ne slujesc. Cu acest scop sunt puse slujbele în Biserică: ca să slujească, nu ca să stăpânească – ca să slujească. Domnul nostru este UNSUL. El a primit dedicarea. Să citim despre Domnul nostru, și apoi despre Biserică, care a primit și ea însărcinarea dumnezeiască care trebuie îndeplinită.

În Fapte 10 la început se face referire Domnul nostru, apoi se face referire la slujba celor puși de Dumnezeu ca să slujească Bisericii. Fapte 10.36: „*El a trimis Cuvântul Său fiilor lui Israel, și le-a vestit Evanghelia păcii, prin Isus Hristos, care este Domnul tuturor.*” Deci, Isus Hristos, UNSUL, Mesia, este Domnul. Dar nimeni nu poate să spună Isus este DOMNUL, decât prin Duhul Sfânt - 1 Cor. 12.1-3. Apoi se continuă aici în v. 37: „*Știți vorba făcută prin toată Iudea, începând din Galilea, în urma botezului propovăduit de Ioan; cum Dumnezeu a uns cu Duhul Sfânt și cu putere pe Isus din Nazaret, care umbla din loc în loc, făcea bine, și vindeca pe toți cei ce erau apăsați de diavolul; căci Dumnezeu era cu El.*” Aici avem ungerea și pe Cel uns – în Noul Testament. Cuvântul evreiesc Mashiah înseamnă UNSUL. Hristos este un cuvânt luat din greacă. Domnul nostru este UNSUL lui Dumnezeu. Și, frați și surori, scumpi prieteni, punctul principal este următorul: El nu este numai zămislit prin Duhul, ci este și uns cu Duhul, dedicat, pentru ca apoi să-Și împlinească slujba. Și acest lucru s-a întâmplat chiar la botezul Lui. Și în punctul acesta botezul și botezul Duhului sunt legate unul de celălalt, chiar de la început. Va trebui să citim din 1 Ioan 5 de la v. 1, apoi și de la v. 5: „*Oricine crede că Isus este Hristosul, este născut din Dumnezeu; și oricine iubește pe Tatăl său, iubește și pe copiii Lui.*” Deci, dacă Dumnezeu a devenit Tatăl nostru, atunci noi Îl iubim pe EL, și ne iubim unii pe alții. Dar lucrul principal este în v. 5: „*Cine este cel ce a biruit lumea, dacă nu cel ce crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu?*” Acum urmează legătura, ca să vedem despre ce este vorba: „*El, Isus Hristos, este Cel ce a venit cu apă și cu sânge.*” Deci, nu numai ascultător în ceea ce privește botezul în apă, ci ascultător până la moarte pe cruce. Este vorba de ascultare și iar ascultare – pentru că neascultarea a dus la pierzarea noastră încă din grădina Edenului. Necredința și neascultarea a fost necazul, și a dus la căderea din grădina Edenului. Și noi toți am fost trași în această cădere și suntem născuți în păcat, și venim în lume despărțiți de Dumnezeu. Și de aceea trebuie să fim născuți din nou la o nădejde vie, să primim viața veșnică ca să trăim pentru totdeauna.

Să citim puțin mai departe: „*El, Isus Hristos, este Cel ce a venit cu apă și cu sânge; nu numai cu apă, ci cu apă și cu sânge; și Duhul este Cel ce mărturisește despre lucrul acesta, fiindcă Duhul este adevărul. Și trei sunt care mărturisesc: Duhul, apa și sângele, și acești trei sunt una în mărturisirea lor.*” Apoi continuă... este vorba despre mărturie, despre confirmarea faptului că Isus Hristos este cu adevărat UNSUL, Fiul lui Dumnezeu. Citim de la v. 9: „*Dacă primim mărturisirea oamenilor, mărturisirea lui Dumnezeu este mai mare; și mărturisirea lui Dumnezeu este mărturisirea, pe care a făcut-o El despre Fiul Său.*” Da... Aici avem confirmarea: Fiul lui Dumnezeu, zămislit prin Duhul, a auzit la botezul Său cuvintele... haideți să le citim. Mulțumiri lui Dumnezeu. Acestea încă mai sunt scrise în sfânta Scriptură. Matei 3.16-17: „*De îndată ce a fost botezat, Isus a ieșit afară din apă. Și în clipa aceea cerurile s-au deschis, și a văzut pe Duhul lui Dumnezeu pogorându-Se în chip de porumbel și venind peste El. Și din ceruri s-a auzit un glas, care zicea: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea.”* Aici Dumnezeu însuși a mărturisit. Se poate citi în Luca 3.21-22, în Marcu 1.10-11. Frați și surori, avem aici un punct foarte important: noi avem nevoie de dedicare, avem nevoie de ungere, avem nevoie de răspunsul din partea lui Dumnezeu, avem nevoie de confirmare: Duhul său trebuie să mărturisească duhului nostru că am devenit copii ai lui Dumnezeu.

Dar mai ales în evanghelia după Ioan, chiar în cap. 1, bărbatul lui Dumnezeu a spus următoarele: de la v. 31: „*Eu nu-L cunoșteam, dar tocmai pentru aceasta am venit să botez cu apă: ca El să fie făcut cunoscut lui Israel. Ioan a făcut următoarea mărturisire: „Am văzut Duhul pogorându-Se din cer ca un porumbel și oprindu-Se peste El.”* Aici este o mărturie despre ceea ce s-a întâmplat. „*Eu nu-L cunoșteam; dar Cel ce m-a trimis să botez cu apă, mi-a zis: „Acela peste care vei vedea Duhul pogorându-Se și oprindu-Se, este Cel ce botează cu Duhul Sfânt.”* Acum

confirmarea, în v. 34: „Și eu am văzut lucrul acesta, și am mărturisit că El este Fiul lui Dumnezeu.” Să citim mai departe, în 1 Ioan 5 de la v. 10: „Cine crede în Fiul lui Dumnezeu, are mărturisirea aceasta în el; cine nu crede pe Dumnezeu, Îl face mincinos” - fiți atenți acum: „fiindcă nu crede mărturisirea, pe care a făcut-o Dumnezeu despre Fiul Său.” Și ce ne spune acest lucru? Că noi, ca fii și fiice ale lui Dumnezeu am fost primiți de Dumnezeu în Fiul, că am primit înfierea prin EL, că numai prin El ne putem ruga „Tatăl nostru care ești în ceruri, sfințească-se Numele Tău”. Numai prin El s-a întâmplat ceea ce citim în Ioan 20.17: „încă nu M-am suit la Tatăl Meu... Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru.” Noi toți din locul acesta credem mărturia lui Dumnezeu pe care a făcut-o El despre Fiul Său spunând „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea.” Și astfel suntem chemați și rânduiți de Dumnezeu să primim și să trăim personal, în Fiul, plăcerea lui Dumnezeu. Pentru că în Fiul Dumnezeu ne vede fără păcat, ne vede așa cum am devenit noi prin Golgota, ca și cum n-am fi păcătuit niciodată – fără nici un fel de vină, fără nici un fel de păcat. „A șters zapisul cu poruncile lui, care stătea împotriva noastră și ne era potrivnic, și l-a nimicit, pironindu-l pe cruce.” Prin singurul Său Fiu născut, Dumnezeu Își găsește plăcerea în toți fiii și fiicele Sale, iar noi putem fi în Isus Hristos, Domnul nostru, având peste noi plăcerea lui Dumnezeu.

Acum ajungem la următorul punct: de ce toate acestea aparțin una de cealaltă (și anume Fiul lui Dumnezeu și toți fiii și fiicele lui Dumnezeu)? Vă rog, mai ascultați odată partea aceasta: în v. 10: „cine nu crede pe Dumnezeu, Îl face mincinos, fiindcă nu crede mărturisirea, pe care a făcut-o Dumnezeu despre Fiul Său.” Dar noi spunem că Dumnezeu este Adevărul. Noi credem mărturia pe care a dat-o Dumnezeu. Apoi: „Și mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat...” Aici este făcută legătura cu noi: „ne-a dat NOUĂ”. „Dumnezeu ne-a dat viața veșnică” – nu „ne va da într-o zi” ci „ne-a dat viața veșnică, și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul, are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața.” Aici vedem trecerea de la Fiul lui Dumnezeu la toți fiii și fiicele lui Dumnezeu. Frați și surori, răscumpărarea este ceva prețios, este un dar din partea Dumnezeului nostru; dar trebuie primit, și trebuie trăit în mod personal.

Aici ni se spune de către Ioan că ei au fost de față când a răsunat acest glas. Ei au fost martori la ceea ce a spus Dumnezeu. Petru a putut spune același lucru în 2 Pet. 1:16 „am văzut noi înșine cu ochii noștri mărirea Lui.” Ioan a fost un martor, Ioan Botezătorul fusese deja un martor, iar acum îl avem pe Petru: 2 Pet. 1.16: „În adevăr, v-am făcut cunoscut puterea și venirea Domnului nostru Isus Hristos, nu întemeindu-ne pe niște basme meșteșugit alcătuite, ci ca unii care am văzut noi înșine cu ochii noștri mărirea Lui. Căci El a primit de la Dumnezeu Tatăl cinste și slavă, atunci când, din slava minunată, s-a auzit deasupra Lui un glas, care zicea: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea. Și noi înșine am auzit acest glas venind din cer, când eram cu El pe muntele cel sfânt.” Da.

Acum urmează partea a doua: una s-a întâmplat la botezul în apă, cealaltă pe muntele schimbării la Față. La schimbarea la Față este vorba despre mai mult. La botez este vorba de ascultare: „așa se cade să împlinim tot ce trebuie împlinit.” Dar Petru nu se referă la Matei 3 ci la Matei 17, când ei erau pe muntele cel sfânt, nu când erau la Iordan. Aici avem un punct foarte important: toți fiii și fiicele lui Dumnezeu nu se opresc la botezul în apă. Ei merg împreună cu Domnul și Răscumpărătorul până pe muntele schimbării la Față. Și numai acolo s-au arătat Moise și Ilie. Numai acolo ni se spune „Este adevărat că trebuie să vină întâi Ilie, și să așeze din nou toate lucrurile.” Dar trebuie să fii de față când se împlinește acest cuvântul. Așa cum frații noștri au fost prezenți atunci când s-a întâmplat, tot așa și noi trebuie să fim prezenți când se întâmplă ce este spus aici în legătură cu această trăire. A fost suficient de clar?

Matei 17, binecunoscut nouă tuturor, de la v. 3: „Și iată că li s-a arătat Moise și Ilie, stând de vorbă cu El. Petru a luat cuvântul, și a zis lui Isus: „Doamne, este bine să fim aici; dacă vrei, am să fac aici trei colibe: una pentru Tine, una pentru Moise și una pentru Ilie.” Pe când vorbea el încă, iată că i-a acoperit un nor luminos cu umbra lui. Și din nor s-a auzit un glas, care zicea: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea Mea: de El să ascultați!” În Mat. 3: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea Mea.” Aici vine o adăugare: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea Mea: de El să ascultați!” „...de El să ascultați!” Asta nu s-a spus la râul Iordan. Aici este vorba despre descoperirea a ceea ce a făgăduit Dumnezeu în Cuvântul Său. Deci, „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea Mea: de El să ascultați! Când au auzit, ucenicii au căzut cu fețele la pământ, și s-au înspăimântat foarte tare. Dar Isus S-a apropiat, S-a atins de ei, și le-a zis: „Sculăți-vă, nu vă temeți!” Ei au ridicat ochii, și n-au văzut pe nimeni, decât pe Isus singur.” Moise n-a mai fost văzut, Ilie n-a mai fost văzut. Nu mai trebuiau făcute colibe. În mijlocul lor era numai Domnul și Mântuitorul nostru iubit. Dar acum urmează partea aceea care se referă noi: „Pe când se coborau din munte, Isus le-a dat porunca următoare: „Să nu spuneți nimănui de vedenia aceasta, până va învia Fiul omului din morți.” Acum urmează întrebarea care ne privește pe noi: „Oare de ce zic cărturarii că întâi trebuie să vină Ilie? Drept răspuns, Isus le-a zis: „Este adevărat că trebuie să vină întâi Ilie, și să așeze din nou toate lucrurile.” Aici au fost spuse două lucruri: mai întâi pentru viitor, apoi pentru trecut. Ioan Botezătorul a venit în duhul și puterea lui Ilie. Slujba lui a avut loc, și s-a încheiat. La aceasta s-a referit Domnul nostru în v. 12: „Dar vă spun că Ilie a și venit, și ei nu l-au cunoscut, ci au făcut cu el ce au vrut. Tot așa are să sufere și Fiul omului din partea lor.” Ucenicii au înțeles atunci că le vorbise despre Ioan Botezătorul.” Cine nu are descoperirea, cine nu a mers pe muntele schimbării la Față începe să polemizeze și spune: „O clipă: totul s-a încheiat atunci, prin slujba lui Ioan Botezătorul.” S-a încheiat atunci! Iar acum, înaintea revenirii lui Isus Hristos, trebuia să se încheie pentru noi ca Biserică, pentru ca totul să fie așezat din nou. Despre acest lucru am putea să citim verset după verset. Și toți ar afla cum a „codificat” Dumnezeu profețiile biblice, astfel încât pot fi luminate numai dacă se iau toate celelalte versete care se referă la același lucru, și pot fi văzute în împlinirea lor. Cine nu face acest lucru, cine ia un singur verset, se poate rătăci. Cel mai important este să găsim întotdeauna cuvintele cheie. Noi am spus-o aici de multe ori: pe vremea aceea era vorba să fie pregătită calea Domnului. Acum este vorba ca totul să fie reșezat în Biserică, înaintea revenirii lui Isus Hristos. Ambele lucruri sunt biblice, ambele își au locul lor.

Haideți să facem un rezumat acum. Mai întâi, botezul în apă al Domnului nostru. Apoi a venit plăcerea lui Dumnezeu, s-a auzit glasul Lui: au fost acolo martori. Apoi urmează schimbarea la Față, pentru că aici este scris... Mat 17.1 „După șase zile, Isus a luat cu El pe Petru, Iacov și Ioan, fratele lui, și i-a dus la o parte pe un munte înalt. El S-a schimbat la față înaintea lor; fața Lui a strălucit ca soarele, și hainele Lui s-au făcut albe ca lumina.” Aici Îl vedem pe Domnul nostru schimbat la Față, așa cum Îl vom vedea în slavă, cum L-a văzut Ioan în Apoc. 1, umblând în mijlocul celor șapte sfeșnice de aur. Vă rog să vedeți azi legătura: pe de o parte ascultarea – botezul, iar de cealaltă parte cerul se deschide, Duhul coboară, a avut loc punerea în slujbă; imediat după aceea au urmat cele 40 de zile de ispitire în pustie, apoi a început slujba Domnului nostru. Și cum a fost El ispitit 40 de zile după botezul Său, și după botezul Duhului, tot așa după învierea Lui a vorbit 40 de zile cu ucenicii Lui despre Împărăția lui Dumnezeu. Avem aici un plan de mântuire minunat, al Dumnezeului nostru. Dar noi nu suntem spectatori, ci părtași la ceea ce a făcut Dumnezeu prin harul Său și la ceea ce face El chiar acum.

Așa cum poporul lui Israel care s-a întors atunci din Babilon, a început rezidirea Templului iar ochiul lui Dumnezeu veghea asupra lor, și nu s-a putut întâmpla nici o întrerupere, tot așa acum

Dumnezeu cheamă afară din marele Babilon al acestui timp. Și dați-mi voie să citesc pe scurt numai două versete în această legătură, din Apocalipsa. Cap. 17 ultima parte, apoi din cap. 18. În cap. 17 ne este descrisă curva cea mare care stă pe ape multe: ar trebui citit tot capitolul. Citesc numai v. 15 și 18: „*Apele, pe care le-ai văzut, pe care stă curva...*” Ce este o curvă? O femeie necredincioasă. „*...sunt noroade, gloate, neamuri și limbi.*” Cel mai important este v. 18: „*Și femeia, pe care ai văzut-o, este cetatea cea mare, care are stăpânire peste împărății pământului.*” Acum desigur, marea întrebare: cine este „*cetatea cea mare, care are stăpânire peste împărății pământului*”? Unde este cetatea care în Apoc. 17.5 este numită „*Babilonul cel mare, mama curvelor și spurcăciunilor pământului.*”

Apoi trecem la Apoc. 18, ca să înțelegem corect această chemare. Apoc. 18.1-4: „*După aceea, am văzut pogorându-se din cer un alt înger, care avea o mare putere; și pământul s-a luminat de slava lui. El a strigat cu glas tare, și a zis: „A căzut, a căzut, Babilonul cel mare! A ajuns un locaș al dracilor, o închisoare a oricărui duh necurat, o închisoare a oricărei păsări necurate și urâte; pentru că toate neamurile au băut din vinul mâniei curviei ei, și împărății pământului au curvit cu ea, și negustorii pământului s-au îmbogățit prin risipa desfătărilor ei.*” Acum fiți atenți: „*Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: „Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei, și să nu fiți loviți cu urgiile ei! Pentru că păcatele ei s-au îngmădit, și au ajuns până în cer; și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei.*”

Să rezumăm pe scurt: acum, înaintea revenirii lui Isus Hristos, Domnul nostru, are loc chemarea afară, din tot ceea ce aparține Babilonului. Acum are loc chemarea afară. Și toți cei care au urechi de auzit, vor asculta și vor primi, și-și vor dovedi credința prin ascultare, așa cum Domnul nostru, ca Fiul lui Dumnezeu, a fost ascultător. El a fost sub ascultarea legii, a fost circumcis în a opta zi, ca să-i răscumpere pe cei ce erau sub lege. Sfânta Scriptură informează despre tot, ne călăuzește în tot planul lui Dumnezeu.

Vă rog să nu mai uitați: ambele aparțin una de cealaltă: botezul în apă, botezul Duhului, apoi urcarea pe muntele schimbării la Față, unde s-au arătat prorocii vorbind cu Domnul. Apoi, la sfârșit a rămas numai Isus Hristos. Toți prorocii au prorocit și au vorbit despre El. În El credem noi.

Eu doresc ca eu și noi toți să ne dedicăm lui Dumnezeu, într-o ascultare deplină de Cuvânt, cu neprihănirea prin credință, cu întoarcerea la Dumnezeu, cu nașterea din nou, cu înnoirea, cu botezul Duhului, cu o dedicare adevărată ca popor al lui Dumnezeu, ca să devenim un popor dedicat lui Dumnezeu, un popor plăcut Lui. Nu noi înșine ne facem plăcuți, ci Dumnezeu ne dăruiește tuturor plăcerea Lui. Și dacă suntem ascultători Cuvântului, este și pentru noi în seara asta, în acest loc și pretutindeni unde oamenii ne urmăresc și ne ascultă.

Frați și surori, azi Îl putem trăi pe Dumnezeu, în acest loc. Toți cei care încă n-au trăit o întoarcere la Dumnezeu, care nu au siguranța că au fost primiți de Dumnezeu, o pot primi azi. Azi dorim să ne punem la dispoziția Domnului, ca Duhul Lui să vină peste noi, ca noi să putem fi un popor dedicat lui Dumnezeu, care umblă în ascultare totală de Cuvântul Său. Numai așa vom trăi desăvârșirea și împreună îi vom mulțumi lui Dumnezeu pentru asemenea ceasuri de binecuvântare. Sunt recunoscător și pentru faptul că avem martori adevărați care au fost de față când s-a întâmplat, care au putut zice „*eram cu El pe muntele cel sfânt*”. În vremea noastră la fel, am primit harul lui Dumnezeu și am trăit lucrarea supranaturală a lui Dumnezeu. Noi de asemenea, putem fi martori oculari la ceea ce a făgăduit Dumnezeu și la ce face El prin harul Său. Haideți să așteptăm cu răbdare. Dumnezeu împlinește ce promite. Toate făgăduințele lui Dumnezeu sunt „DA” și „AMIN”. Aleluia. Amin.

Ne ridicăm pentru rugăciune. Cântăm „Așa cum sunt.” Nu știu dacă surorile noastre au o cântare...

Aș dori să întreb dacă noi toți suntem de acord și putem spune „Da, eu cred mărturia pe care însuși Dumnezeu a dat-o: „*Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea Mea.*” Căci numai acela care crede această mărturie și este condus prin apă, sânge și Duh, poate să primească înfierea și prin aceasta plăcerea lui Dumnezeu, prin harul Său. Cuvintele Scripturii sunt foarte adânci. Și noi Îi mulțumim lui Dumnezeu că ne vorbește, că azi încă mai cheamă, mântuiește și vindecă.

Avem și unele solicitări mai deosebite pentru rugăciune: una din Chile, din partea unei surori care are cancer și este pe moarte. Acum o săptămână în Bratislava am auzit despre o soră în vârstă care a mărturisit că a avut o tumoare mare; acum doi ani, când am fost și am avut adunare acolo, ne-am rugat pentru ea. Acum o săptămână ea a venit în față, împreună cu fiica ei, când fratele Siegfried Fleck și cu mine eram acolo. Ea a mărturisit: tumoarea a murit și s-a uscat. Medicii au trebuit să mărturisească faptul că a avut loc o minune.

Dorim ca sora noastră din Chile, acum în ultima clipă să-L primească pe Domnul și vindecarea ei, prin credință. Toate lucrurile sunt cu putință celui ce crede. Noi nu cunoaștem întotdeauna voia lui Dumnezeu într-o asemenea situație, dar ne rugăm „Facă-se voia Ta”.

Doamne iubit, am fi foarte bucuroși dacă Ți-ai confirma Cuvântul cu această soră, ca mărturie că Tu astăzi încă ești Același. Doamne scump, ne rugăm pentru toți cei din mijlocul nostru, pentru cei care ne ascultă: mântuiește-i pe cei pierduți, vindecă-i pe cei bolnavi, eliberează pe cei legați, împlinește-Ți făgăduințele, confirmă-Ți Cuvântul și proslăvește-Ți Numele în mijlocul nostru. Noi credem mărturia Ta, Dumnezeule. Noi credem mărturia Ta, și-Ți mulțumim că Duhul Tău a mărturisit Duhului nostru că am devenit proprietatea Ta.

Mare Dumnezeu, fii lăudat și înălțat de Biserica Ta, de poporul Tău, de fiii și fiicele Tale. Și tot poporul să spună „Aleluia”. Și tot poporul să spună „Amin”. Domnul ne călăuzește pe calea ascultării și a credinței, prin botez, prin botezul Duhului, până pe muntele schimbării la Față, și ni se descoperă, după cum a spus: „*lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea.*” Doamne iubit, noi Te putem vedea, Te putem asculta și Te putem crede. Îți mulțumim pentru Cuvântul Tău care a fost adus acum în slăbiciune și totuși rămâne puterea lui Dumnezeu. Căci Cuvântul crucii, Cuvântul lui Dumnezeu, este puterea lui Dumnezeu pentru cei ce cred - putere de mântuire, de vindecare, de eliberare. O dedicare în prezența Ta...

Binecuvântat și lăudat să fii Tu, Domnul Dumnezeul nostru, acum și în veșnicie. Și împreună slăvim puterea sângelui Tău, a Cuvântului și a Duhului Tău. Și Îți mulțumim pentru mărturia triplă: a Duhului, a apei și a sângelui. Voia Ta să se facă în mijlocul nostru. Aleluia. Binecuvântat și lăudat să fii Tu, Domnul Dumnezeul nostru, acum și în veșnicie. Aleluia.